

ב. ב. באהבה מעד דביל
כמו זריקה לחולה סמים

קולנוע

סרטים

בשום פשוטה

אהבה מעד דביל (תל-אביב, תל-אביב: צרפת) הא סרט שלא חשוב אם יש לו עלילה או אין, אם הוא מעניין או משעמם, אם הוא אמנותי או קיטשי. דבר אחד חשוב: בריג'יט בארדו. היא ישנה. לצופה גם לא חשוב אם בסרט זה היא יותר יפה מאשר בסרטיה הקדמים או אם רמת משחקה השתפרה. השאלה המסקרנת היא: האם היא מתפשטת? נכון, התשובה היא חיובית.

עובדות אלה מספיקות כדי שקהל הצופים ישב בשקט ויחזה בהתעניינות איך ב.ב. היא בחורה אומללה, שמאבה הניגית איתה למען אחרת; ואיך בחור בעל פרצוף חושני (מישל סבור) חושק בה אבל היא, למרות שהיא מחבבת אותו, עדיין אינה מתמסרת לו משום ש... האהבה היא מעל לכל.

בציפיה המענגת מוכן הקהל גם לסבול הרבה בדיחות תפלות ונדושות. אינם ברגע מסויים נדמה לו כי רומה — העלילה ער-מדת בפני הסיום וב.ב. טרם התפשטה. אבל לא זאת לא יעשו לו.

סרט המתח הקומי מגיע לשיאו כשבריג'יט מתפשטת סוף-סוף, אם כי רק בדמיונו של מאהבה, ורוקדת בעירום ריקוד סוער שהי צנוזורים היו מוכנים להניח לקהל לראותו, משום שהוא מטושטש ומצולם דרך מסך מעורפל.

אבל זה מספיק, כמו זריקת קוקאין לחולי סמים, עד המגה הבאה של הביביום.

אהבה חודשית

כוכבא ספטימבר (גת, תל-אביב, ארץ-צות הברית) מזכיר בפעם נוספת, לפי דרכה של הוליבוד, כי רק מיליונרים צעירים ו-מבוססים, שנטל הפרנסה אינו מעיק עליהם כל כך, יכולים להרשות לעצמם לפעמים את המותרות של הרפתקות אהבה. אחרי שטיפת-מוח קולנועית ממושכת זו, המשכ-נעת כי רק בעזרת וילות פאר באירופה, מטוסים פרטיים ושאר אביזרים שימושיים אפשר ליהנות באמת מהחיים, יש רק להת-פלא על האמריקאי הממוצע המעוז לחור אחרי בחורה לפני שחשבוץ הבנק שלו מגיע לשש ספרות.

הדברים הטובים בהיים נופלים הפעם בחלקו של מיליונר אמריקאי (רוק הודסון), שנוסף להיותו צעיר ועשיר הינו גם יפה-תואר. הוא מחויק וילה עם סגל מלא ב-צפון איטליה, המשמשת לו רק למטרה אחת — לבלות בה חודש בשנה, ספטמבר, בחברתה של אשת-עסקים איטלקית (גינה לולוברגיידה).

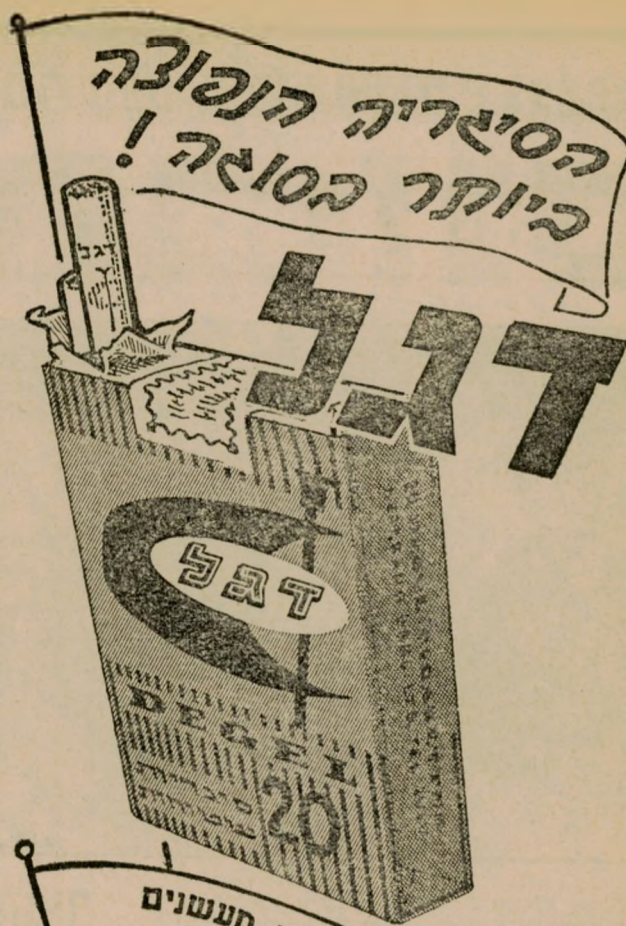
דוגמאות חניב ההפצה. כפי שמס-תבר מקומדיה נלכת זו — שבניגוד ל-אחיותיה לרחם הקולנועי מצטיינת באמת במספר מצבים משעשעים ובקטעי-שיח מבי-ריקים («האהבה אינה מוצר שכדי להפיצו מחלקים דוגמאות חניב») — גם הכסף אינו ערובה לאושר מלא.

קיץ אחד מסתבר לאותו מיליונר, שי-בהעדרו הפך משרתו את החוויה שלו לבית-מלון. כשהוא חורג מהשיגרה ובא לבלות שם בחברת נערת החודש-בשנה שלו ב-אוגוסט ולא בספטמבר, הוא מוצא את המקום מאוכלס בחבורת בנות טיפש-עשרה אמריקאיות וסטודנטים אמריקאים לרפואה. רק או מוצא המיליונר הצעיר את משרת-החיו: למנוע מהצעירים האמריקאים לשכב עם הצעירות האמריקאיות לפני שקידשו אותן כחוק. הוא מצליח במשימה במידה לא-מבוסלת, אלא שיחד עם המים הוא שופך מהגיגית גם את התינוק — אותה איטלקיה סוערת מגיעה למסקנה שאותו מוסר היפה לאמריקאים יכול להתאים גם לאיטלקיות.

אם יש מי שאינו מאמין שדברים כאלה מתרחשים גם בנציאות באים טורי הרכילות וטופחים על פניו. בסרט מסרבת סנדרה די הקטנה, נציגת בנות הטיפש-עשרה ב-קולנוע האמריקאי, תת לבוב דארין, עד שלא ישאנה לאשה. למרות התלבטויותיו הוא עשה זאת. לא בסרט — בחיים.

חממה לפושעים

אויב החברה (תמר, תל-אביב: בריי-טניה) הוא סרט-פשע המבוסס על הרעיון הלא-כיר-מקורי שהפשע באמת אינו משי-תלם, אבל לא משום שהחברה אינה מחבבת פושעים או שיד החוק תמיד משיגה אותם, כי אם משום שהפשע הוא בומרנג. הוא חוזר תמיד אל בעליו, וסופו של הפושע

התחנה ליעוץ בשאלות מין ונישואין

פתוחה בימים שני וחמישי בבית הבריאות שטראוס, תל-אביב, רחוב בלפור 14, בשעות 6 עד 8 בערב.

שהוא מביא את הכליה על עצמו. אל שורת האנשים העליונים הסבורים שהם יבצעו את הפשע המושלם, מצטרף הפעם גברתן אלים (סגולי בייקר) הסולד מאלימות וגסות-יתר, לפני שהוא מסיים תקופת מאסר בכלא, בו עושים הסוהרים ומפקדיהם את רצונו, הוא מתכנן שוד נועז של קופת מועדון מירוצים. כעבור זמן קצר הוא חוזר לאותו כלא עצמו, כשעל עתידו רובצות עשר שנות מאסר עבור ביצוע השוד, אבל במצפון השקט בידיעה שאי-שם קבורים למענו 40 אלף שטרלינג.

בלי תוספת השכלה. בניגוד לסרי-טים דומים, כמו הויפוי למשל, אין ה-במאי יוסף לוזי מעמיד במרכז העלילה את תכנון השוד לפרטיו ואת הביצוע עצמו. למעשה, חוץ מהידעה שכנופיותו של בייקר הגיעה למקום השוד עם תיקים ריקים ו-יצאה משם כשהם גדושים בכסף, אין ה-צופה מוסיף שום פרט מקצועי להשכלה הפלילית שלו.

לעומת זאת נותן לוזי מקום למחשבה בשאלה: האם בתי-הכלא כפתרון החברה לבידוד הפשע, הם אמנם המצאה יעילה? בציירו תמונה מושלמת כמעט של אחרית-בית-הסוהר על פרטי פרטיה, ובשימו אותה במרכז העלילה, מציג לוזי את המוסד לחיקון הפושע כחממה לטיפוח פושעים מישלמים, כמאורה בה נציגי החוק מושי-חמים עוד יותר מהעבריינים עצמם — המקום היחיד בו קיים שלטון מוחלט של הפשע.

אם התכוון לוזי להעמיד את הברירה — מי הוא אייב החברה: הפושע או בית-הסוהר — הרי שהחטיא את המטרה לפחות בכך, שלא רמו על פתרון אחר.

תדרוך

אלה הסרטים המוצגים בשבוע זה בערי-הארץ אשר העולם הזה ממליץ לראותם: **הזריקה** (אורינו, תל-אביב) — יצי-רת-מופת של מיכאלאנג'לו אנטוניוני. מות-האהבה של זוג אינטלקטואלי, על רקע-שקיעתה של החברה המודרנית. ז'אן מורו, מרצלו מסטרויאני.

צר שרישי המטבע (מקסים, תל-אביב) — סרט תעודתי המראה את אותה-ישראל, שמפאת קרבתה לישראלים, נמצאת בתוך לזוית-הראיה שלהם.

האם את אהבת את ברי המס? (הוד, תל-אביב; אודיו, ירושלים) — אנטוני פרקינס מבריק במלודרמה רח-מנטית, לפי סיפורה של פרנסואז סאגאן. איגריד ברגמן, איב מונטאן.

מדלנה (אופיר, תל-אביב) — קרי-מדיה יחנית תמימה אך נוגעת ללב, אודות-יסוריה של בת ספן עני. אליקי.

כזי אתה, מר זורגה? (אורלי, חיפה) — סיפור-ריגול בסגנון תעודתי, על-גדול המרגלים הסובייטים במלחמת העולם-השנייה, שלו מיוחסת השפעה גדולה על המלכה.